

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: סגל	שם פרטי: פאול
---------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: סגל	בלועזית segall	שם נעורים: פאול
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: פאול	בלועזית paul	מין: זכר תאריך לידה: 14.8.32
מקום לידה (ישוב, מחוז): בוטושני	בלועזית botoshani	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: מאיר	שם פרטי ושם נעורים של האם: עמליה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): עליזה	שם נעורים של האישה: עליזה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בוטושני	בלועזית botoshani	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: תיכונית	מקצוע לפני המלחמה: תלמיד	חבר בארגון או בתנועה: השומר הצעיר
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): בוטושני ר"ח ולדימירסקו		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? אבא שלי ושני אחיי היו בעבודות פרך בטרנסטצ'יניה ברוסיה		
האם היית במחנות? אילו ומתי? לא		
מקום השחרור: בוטושני	תאריך השחרור: לא זוכר	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? לא		
מקומות/מחנות בדרך לארץ: שנת עליה: 14.3.51 שם האנייה (אם עלה בדרך הים): טרנסילבניה		

<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה (ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):</p> <p align="center">נא לכתוב בגוף ראשון</p>
<p>לפני המלחמה הייתי בן 8, נולדתי בבוטושני ברומניה לאב מאיר ולאם עמליה. במשפחה היינו 3 אחים ואחות אחת. אני הקטן מבין האחים היינו בבית מסורתיים. למרות שגדלנו במשפחה מסורתית אבל בשכונה נוצרית, הנוצרים היו מכבדים אותנו והחיים היו טובים. למדתי בבית ספר יהודי, אני מסוגל לראות אותו בעיניים ולדמיין אותו אבל לא לזכור את שמו. למדתי וסיימתי עממי ועברתי לתיכון שהיה בית ספר כללי לא רק של יהודים.</p> <p>ההורים לפני המלחמה התפרנסו כשאבי היה סוכן של מספר מפעלים של מזון ובין השאר היה מסתובב בעולם לצורכי מסחר. אימי הייתה עקרת בית.</p>
<p align="center">נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה (ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):</p>
<p>כשהתחילה במלחמה לקחו את אבי ואת אחיי לטרוסטציה שהוא מחנה עבודה ומשם היו מוציאים גם חלק להורג. אני ואחותי נשארו עם אימא שלי. אחותי שגדולה ממני בשנתיים הייתה בת 10. נשארו לגור בבית שלנו והחיים הפכו לקשים מאוד, לא היה מזון לא הייתה כלכלה אפילו בנושא בריאות לא התייחסו ליהודים. בתקופה זו אני חליתי באולקוס ובמחלת ריאות, לא היו תרופות לתת לי והיה מחסור עצום. בשלב מסוים הצבא הרומני ששיתף פעולה עם הנאצים הגיע לעיירה שלנו ולכפרים מסביבנו והוצאו יהודים רבים להורג. הרומנים הוציאו אותנו מהבית ולקחו אותנו לבית כנסת בבוטושאני. היינו סגורים שם הרבה יהודים. היינו בצפיפות נוראית שלושה עד ארבעה שבועות ללא אוכל, ולא התקלחנו כל התקופה. אנשים לא יצאו לעבוד היינו כל הזמן סגורים. בבית הכנסת שמרו עלינו הצבא הרומני, הקשר היחיד עם הצבא היה בכך שהם הכניסו לנו אוכל ושתייה בכמות מצומצמת מאוד.</p> <p>כל הזמן שאלתי את אימא שלי מה קרה לנו, לאן הגענו. לא היה להם מושג מה עושים איתנו. אחרי תקופה, פתחו את שערי בית הכנסת ושיחררו מספר משפחות. כל פעם כמה משפחות בודדות. כששוחררנו, הגענו לבית שלנו שהיה סגור, ללא כלכלה ללא מזון. בשלב הזה עדיין לא הסתיימה המלחמה. היו לנו ידידים יהודים מבית הכנסת שעזרו אחד לשני להתקיים בכלכלה.</p> <p>דבר נוסף שאני זוכר, שחזרתי מבית הספר ואז ראיתי שהצבא הגרמני נמצא בנסיגה ונוסעים ובורחים כמו כלבים מבוהלים. הרוסים נכנסו לעיירה, השמיים היו אדומים מרוב פגזים שהיו יורים, אני פחדתי מאוד, התחבאתי בתוך שוחה מאחורי הבית, היה מזג אוויר קר מאוד אפילו קפוא וירד שלג עד לחשיכה. למחרת הבנו שהכול נגמר ושהגרמנים ברחו. הייתה חגיגה גדולה, הרוסים השתכרו ברחובות ובבתים ושהררו את העיר.</p>
<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):</p>
<p>בסוף המלחמה התחילו להגיע יהודים שניצלו מהמחנות של הנאצים, ואז הגיע אבא שלי עם שני אחיי שמם- בנו וברונו סגל. אבי הגיע לבית כשהוא חולה מאוד בלב, הוא סבל תקופה ארוכה ואושפז בבית החולים. אבי סבל הרבה שנים. אבי ואחיי היו במחנה טרנססיסטריה הם לא סיפרו לנו בשלב שהם חזרו כלום, באותה תקופה הייתי בן 8 וחזרתי ללמוד בתיכון שבו למדתי לפני המלחמה. אחיי מצא עבודה סדירה במזכירות בבית ספר תיכון.</p> <p>ב14.3.1951 החלטנו לעלות לארץ ישראל. מכרנו את הרכוש החזרנו את הבית לבעלים, כאשר העמסנו את הציוד לאונייה אבי נפטר, זה היה כשלושה ימים לפני הפלגתה לארץ ישראל. לאונייה קוראים טרנסילבניה. לפני פטירתו, היו לו דאגות לגבי אחותי שלא קיבלה ויזה ולכן נשארה אצל דודתי. אבי נקבר בבוקרשט בעיר הבירה אנחנו עלינו לארץ ישירות לטבריה. ישבנו שבעה על אבא באונייה.</p>
<p align="center">נא ספרי/ על חיך בארץ (ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):</p>
<p>אחי הגדול יצא הרבה לפנינו לארץ ישראל עם השומר הצעיר, אל העיר חיפה. האנגלים תפסו אותו והחזירו אותו לקפריסין. כשהגענו לארץ נסענו ישר לאחי בנו שגר ליד בית החולים הסקוטי בטבריה. לאט לאט התארגנו, אני עבדתי באפיקים בבניית דיקטים לתעשייה, בגיל 18 התגייסתי לצבא לשירות מלא. כשהשתחררתי עבדתי בספן. התחתנתי ב1956 ומאז ועד היום אני גר בטבריה.</p> <p>בשנת 1974, בפעילות חבלנית בפיגוע בבית ספר במעלות, החלה להתארגן בטבריה קבוצה של משמר אזרחי, נמנית עם המפקדים של השכונה, וכשנפטר מפקד השכונה, מרקוס, החלפתי אותו בתפקידו במשרה של עובד מדינה, שירתתי עד 1989 במשטרת ישראל עד ליציאה לפנסיה.</p>

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

ראיון: ניסים אפרגן
דגניה, ינואר 2013